Kristie Adelle

PRINCEZNA Popelkou

Princezna Popelkou

Kristie Adelle

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání
a 159.eknihu v edici Solis
Autor © Kristie Adelle
Redakce a korektura: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc, Irena Nová
Sazba: Kristýna Tichá
Obálka a grafika: Kristie Adelle
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-93-6 (epub)
978-80-88525-94-3 (PDF)

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Anotace

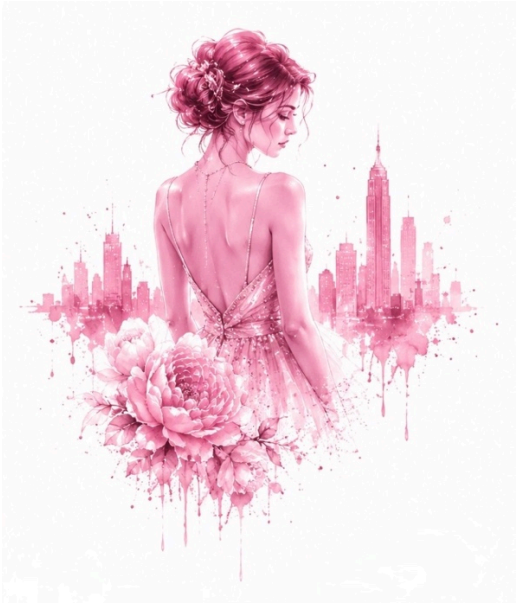
Eleanor má miliony, ale žádnou vášeň.

Jane nemá nic, kromě touhy po lepším životě.

Princezna a Popelka.

Dvě identické ženy, které spojuje nenávist k vlastnímu osudu. Jedna noc a jeden hříšný slib jim navždy změní životy.

Výměna rolí zavede Eleanor do syrového světa zaplivaných barů a Jane pod nablýskaný povrch vysoké společnosti, kde se pod maskami luxusu skrývají ty nejtemnější touhy. V této hře na pravdu a lež je dovoleno všechno – kromě lásky. Protože když se zamilujete do někoho, kdo neví, kým skutečně jste, hrozí, že ztratíte i samy sebe. Nebo narazíte na muže, kteří jsou až příliš nebezpeční na to, aby šli jen tak opustit.

Kapitola první

Zlatá klec na Páté avenue

Eleanor

Někdy jsem si říkala, jestli moji bodyguardi vědí i barvu mého spodního prádla. Steve a Miller, dva nejotravnější, mě sledovali s takovou vytrvalostí, že kdybych si náhodou prdla v rytmu národní hymny, pravděpodobně by to nahlásili mému otci s titulky: Lady Eleanor se pokusila o státní převrat.

Stáli přesně dva metry za mnou, ruce drželi typicky sepnuté před rozkrokem a s kamenným výrazem ve tváři sledovali dění kolem. Já jsem si mezitím v butiku u Diora prohlížela boty, které jsem nepotřebovala, abych zapůsobila na muže, kterého jsem nesnášela.

„Tyhle jsou moc… otevřené, slečno Eleanor," poznamenal Steve, když jsem sáhla po lodičkách s hříšně vysokým podpatkem.

„Jsou to boty, ne pozvánka do mých kalhotek," odsekla jsem, i když jsem věděla, že je to zbytečné.

Albert Huntington si potrpěl na cudnost. Moje panenství bylo pro naši rodinu v podstatě národním pokladem – něco jako zlaté rezervy ve Fort Knox – jen s tím rozdílem, že já z toho neměla vůbec žádný úrok. Jen sucho v krku a neustálý dohled.

„Pan Huntington preferuje klasiku," dodal Miller.

„Pan Huntington si může políbit svou klasickou aristokratickou prdel," zamumlala jsem si pro sebe a boty znechuceně vrátila na polici.

Můj život byl téměř dokonale naaranžovanou výlohou – zvenku všechno zářilo, ale uvnitř nezůstalo nic než prach a figuríny. Všechno jsem měla nalinkované. Snídaně, charitativní obědy, lekce klavíru a pak ta velká věc:

Svatba. Spojení dvou impérií, které mělo proběhnout dřív, než mi stihne narůst první vráska z toho, jak moc se nudím.

„Potřebuju na toaletu," oznámila jsem jim stroze.

„Doprovodíme vás ke dveřím, slečno."

Samozřejmě.

Vyšla jsem z butiku do mramorové chodby nákupního centra. Vzduch tu voněl po drahých parfémech a penězích, které lidé utráceli, aby se cítili aspoň na pár hodin naživu. Já jsem se tak necítila už roky.

Zastavila jsem se před dveřmi s elegantním piktogramem dámy. Steve a Miller se rozestoupili tak, že i stráže u Buckinghamského paláce by neměli víc respektu.

„Dejte mi aspoň pět minut, nebo se tu před vámi svléknu do naha a začnu zpívat operu," zasyčela jsem na ně. Miller jen neznatelně cuknul koutkem, což byl u něj vrcholný projev emocí.

Vstoupila jsem dovnitř.

Toalety byly prázdné, vyvedené v bílém mramoru se zlatými kohoutky. Pustila jsem ledovou vodu a opláchla si zápěstí, abych trochu zklidnila tep.

Nesnášela jsem to. Nesnášela jsem Alberta, nesnášela jsem ty gorily za dveřmi a nesnášela jsem fakt, že se tento měsíc stanu majetkem někoho, kdo mě viděl jen jako položku v účetní knize.

Pak se ale jedna z kabinek otevřela.

Ztuhla jsem s rukama pod proudem vody. Ze dveří vyšla dívka v modré pracovní uniformě. V ruce držela stěrku na okna a přes rameno měla hozený hadr, ze kterého táhl čpavek i na dálku.

Byla to uklízečka. Jenže když zvedla hlavu a naše pohledy se střetly v obrovském zrcadle nad umyvadly, málem se mi zastavilo srdce.

To není možné.

Dívka v zrcadle měla moje oči, moje lícní kosti a dokonce i můj nos, o kterém otec vždycky tvrdil, že je až příliš specifický na to, aby patřil obyčejnému člověku.

Jen její vlasy, na rozdíl od těch mých, byly stažené do ledabylého, trošku mastného culíku, a pod očima se jí rýsovaly tmavé kruhy, které by nezamaskoval ani nejdražší korektor od Chanel.

„Do prdele," vydechla ta dívka. Její hlas zněl úplně stejně jako můj, jen měl v sobě ostrost ulice a nedostatek spánku.

„To… to není možný," vypravila jsem ze sebe.

Dívka pustila stěrku do umyvadla a kovový zvuk se nepříjemně rozlehl mramorovou místností. Udělala krok ke mně, až jsem ucítila pach levného pracího prášku. Prohlížela si mě, jako bych byla halucinace vyvolaná výpary z čistících prostředků, a já asi dělala totéž, jen snad ne tak okatě.

„Co jsi zač?“ zeptala se drze. „A proč jsi, ksakru, nafintěná jak z reklamy na dokonalost a já tu stojím s drátěnkou?“ sypala na mě otázky a prohlížela si mě od hlavy až k patě.

V jiné situaci by mě ta urážka vytočila, ale teď jsem jen fascinovaně zírala na svou vlastní kopii. V hlavě mi začalo šrotovat. Jediné východisko z mého noblesního, ale nudného života, stálo přímo přede mnou a smrdělo Savem.

Najednou mi naskočil geniální plán.

„Poslouchej mě,“ řekla jsem rychle a hodila pohled ke dveřím, kde čekali moji věznitelé. „Chceš si vydělat víc peněz, než kolik uvidíš za celý život drhnutím záchodů? A chceš si aspoň na pár dní zkusit, jaké to je, když ti svět leží u nohou?“

Dívka – na jmenovce měla napsáno *Jane* – si mě změřila pohledem plným nedůvěry.

„V čem je háček, princezno? Musím někoho zabít, nebo jen podržet tvému určitě velmi bohatému snoubenci?“

„Musíš se postarat o to, aby na mě nesáhl. A já mohla zmizet. Nejlépe hned.“

Kapitola druhá

Zrcadlo, které mluví sprostě

Jane

Můj den začal tím, že se mi v metru někdo vyzvracel na boty, a pokračoval snahou vyleštit mramor tak, aby se v něm bohaté paničky viděly i s těmi svými botoxovými hříchy. Moje bankovní konto zelo prázdnotou. Vlastně kecám, i krajina po nájezdu kobylek vypadala líp.

Podobně na tom byl i můj milostný život. Ocitl se v troskách od chvíle, kdy mě Tyler načapal s jogínem, který mi jen „hledal vnitřní čakru“. Nebudu lhát, nejsem svatá, i tohle patří do mé temné historie.

Jenže když jsem otevřela dveře a u zrcadla zahlédla svůj klon, něco se ve mně změnilo.

Moje bujná fantazie jela na plné obrátky a dávala dohromady jeden nepravděpodobný scénář za druhým, ale vzhledem k povaze mé mámy jsem věděla, že žádný nezapadá do jejího životního stylu.

I tak ta holka před zrcadlem vypadala prostě úplně stejně jako já.

Samozřejmě – jen kdybych měla čas na spánek, peníze na pleťové masky z drcených perel a nepracovala dvanáctky v nákupáku.

„Tak chceš si vydělat balík?“ zopakovala ta princezna.

Vypadala, že se každou chvíli zhroutí, nebo že začne rozkazovat i nábytku. Měla v očích takovou tu zvláštní směs paniky a arogance, kterou mají jen lidé, co nikdy nemuseli řešit, jestli zaplatí nájem, nebo si koupí večeři.

„Prachy se hodí, beru,“ odpověděla jsem a otřela si mokré ruce do kalhot. „Ale doufám, že v tom není žádné natáčení porna nebo pašování ledvin. Na

to jsem moc velký srab a moje ledviny jsou po tom včerejším levném víně pravděpodobně už navždycky nepoužitelné.“

„Potřebuju zmizet,“ zopakovala a udělala krok ke mně. Voněla opojně, určitě její parfém stál víc než můj byt. „Venku jsou dva chlapi, co mě sledují i do sprchy. Za měsíc mě chtějí provdat a věř mi, i daňové přiznání je zábavnější než můj nastávající. Chci jen pár dní svobody. Chci být tebou.“

„Být mnou? Zlatíčko, být mnou znamená snídat čínskou polévku a přemýšlet, jestli ti sousedi zase neukradnou zbytek peněz na pivo. To není dovolená, to je kurz přežití.“

„Zaplatím ti, střihneš si můj život. Dejme tomu na měsíc?“ dodala a v ten moment mi podala svůj telefon. Byl to ten nejnovější model, který stál víc než moje lednička i s pračkou dohromady, a ještě bych si musela vzít úvěr. „Tady je moje číslo. Jediný člověk, kterému můžu věřit, je Jacob. Je to nejlepší kadeřník v New Yorku a můj nejlepší přítel. Musíme se sejít u něj. On nás… prohodí. Udělá z tebe mě a ze mě tebe.“

Podívala jsem se na ni a pak na své odrbané nehty. Moje zvědavost byla vždycky silnější než můj pud sebezáchovy, což byl ostatně důvod, proč jsem se zapletla i s tím debilem od cirkusu. Ale tohle? Naskytla se mi šance vypadnout z kolotoče hadrů a čpavku.

„Fajn,“ přikývla jsem. „Ale varuju tě, princezno. Moje boty smrdí od zvratků z metra a v lednici mám jen jeden oschlý sýr a načatou zavařeninu švestek.“

Její oči se rozzářily, jako kdybych jí právě nabídla cestu na Mars. „Švestky… bože, ty miluju. Podle otce je to jídlo chudých. Kdybych nechodila tajně do kuchyně, tak bych je nikdy nepoznala...“

„Tak si je užij, protože u mě nic luxusnějšího nenajdeš,“ ušklíbla jsem se. „Kdy se máme sejít u toho tvého Jacoba?“

„Zítra večer. Má salon v Soho, domluvím se s ním, bude tam na nás čekat po zavíračce,“ zašeptala a pak se rychle podívala ke dveřím. „Musím jít, než se ti dva rozhodnou, že mě přijdou zachránit před mýdlem. Dej mi svoje číslo a zítra ti napíšu adresu.“

Narychlo jsme si vyměnily kontakty a já jsem jí obratem poslala SMS s mým číslem. Když jsem si zkontrolovala ten svůj starý krám s prasklým displejem, cítila jsem se, jako kdybych podepisovala smlouvu s ďáblem, který má na sobě šaty od Diora.

Eleanor – tak se prý jmenovala – se na mě naposledy podívala, narovnala si ramena a nasadila ten svůj maskovací výraz *„jsem bohatá a hrozně mě to obtěžuje“*. Pak vyšla ven.

Zůstala jsem tam stát se stěrkou v ruce a znovu zírala do zrcadla. Můj život by se doposud dal nazvat špatně napsanou tragikomedií, ale tohle vypadalo na pořádný thriller, možná i s erotickým podtextem. *Jak to říkala? Aby se nemusela dotknout snoubence?*

„No nic,“ zamumlala jsem si pro sebe a hodila hadr do kbelíku. „Aspoň se dozvím, jaké to je, když mě nenahání majitel bytu, protože mu zase dlužím na nájemném, ale dva profíci v oblecích.“

Kapitola třetí

Operace „Vši a hedvábí“

Eleanor

Jacobův salon v Soho vypadal po zavíračce jako scéna z futuristického filmu o lidech, kteří mají zbytečně moc peněz a příliš málo vrásek.

Stěny pokrýval minimalistický beton a podsvícená zrcadla.

„Eleanor, miláčku, jestli mi chceš říct, že se ten tvůj Albert rozhodl pro svatbu v latexu, tak tě rovnou varuju, že ti k tomu účes dělat nebudu,“ prohlásil Jacob, aniž by se na mě podíval. Právě si leštil své japonské nůžky, které pro něj znamenaly víc než skalpel pro chirurga.

No dobře, uznávám, domluvit setkání tak narychlo a s patřičnou důležitostí u mě ještě nezažil. Jasně, že jsem mu nic neprozradila, takové věci se do telefonu neříkají.

Jacob byl jediný muž v mém životě, který mě nechtěl ani ovládat, ani si mě vzít. Byl vysoký, štíhlý a dnes měl na sobě hedvábnou košili v barvě půlnoční oblohy, která se rozhalovala přesně tak hluboko, aby vyniklo jeho opálení z víkendu v Hamptons.

„Jacobe, potřebuju tvoji pomoc. A slib mi, že nezačneš hystericky ječet,“ žadonila jsem hned, jak jsem se dostala ke slovu a popotáhla Jane dopředu ze stínu recepce. Ta udělala jen nepatrný krok do světla, takže patřičný šok ještě nenastal. Navíc měla na sobě ty své vytahané džíny, tričko s vybledlým nápisem nějaké rockové kapely, což pro mého kamaráda gaye mohlo být už dost na srdeční příhodu. A ty vlasy… no, tak ty vypadaly, že si naposledy užily péči před pěti lety, a to ještě pravděpodobně obyčejným mýdlem na ruce.

Jacobovi vypadly nůžky z ruky. Kovový zvuk na betonové podlaze zazněl dost strašidelně, takže už zaznamenal i značnou podobu…

„Svatý Yvesi Saint Laurente," vydechl a jeho obličej ztuhl v masce čistého zděšení. Udělal křížek ve vzduchu, a možná se tak pokoušel odehnat zlého ducha. „Eleanor, co je to? To je nějaká tvoje zlá verze z paralelního vesmíru? Nebo jsi konečně našla svou vnitřní chudobu a rozhodla ses ji materializovat?"

„Těší mě, já jsem Jane," představila se a s naprostým klidem si prohlížela Jacobovu manikúru. „A neboj se, ty nůžky ti nezreziví, když se mě dotkneš. Teda… možná."

Jacob udělal dramatický krok vzad a zakryl si ústa rukou.

„Ono to mluví! Eleanor, má to na sobě věci, které se v mém salonu nesmí ani vyslovit. Ten polyester… cítím, jak se mi začíná tvořit vyrážka jen z toho, že stojím ve stejném patře."

„Jacobe, uklidni se," přistoupila jsem k němu a vzala ho za ruce. „Je to moje kopie. Chci, abys nás prohodil. Uděláš z ní mě a ze mě uděláš… ji. Musí to být dokonalé. Máme na to dva dny, než mě otec a ti moji dva stíhači dotlačí na zásnubní večírek."

Jacob se podíval na mě, pak na Jane a pak zpátky na mě.

„Ty chceš udělat z vlasů mop z kudrnaté mangalice? To ne, tvoje vlasy, Eleanor! Jsou to hedvábné nitě utkané anděly! Chceš, abych je zničil kvůli… tomuhle projektu sociálního experimentu?"

„Bude to tvoje mistrovské dílo, Jacobe. Tvoje největší role," naléhala jsem.

Jacob si povzdechl, nasadil si své designové brýle a začal kolem Jane kroužit. „No dobrá. Ale jestli v těch vlasech najdu vši, Eleanor, tak si účtuju příplatek za biologickou dekontaminaci celého bloku."

„Počkat, já… mám vlasy dlouhé pod zadek, fakt si je musím ostříhat?" zaprotestovala.

Marně.

Jacob vzal pramen Janiných vlasů mezi dva prsty, jako by držel kus radioaktivního odpadu.

„Drahá, kdy jsi naposledy viděla kondicionér? Tohle není účes, to je volání o pomoc. Dlouhé, nepěstované vlasy nejsou sexy. A u svatého Zegny, je to tak… husté. I v džungli by to mělo větší řád, v tomto by se ztratil i celý kmen domorodců. Budu muset použít mačetu, ne nůžky."

„U koho?"

„No jistě, ona nezná Zegnu. Předpokládám, že ani Kitona, mám pravdu? Prozraď mi, Eleanor, jak chceš za dva dny tohle převychovat a naučit luxusu?“

„Hele, ty princezno s nůžkami,“ ozvala se Jane a já viděla, jak se jí v očích blýská ta drzost, kterou jsem jí tak záviděla. „Tyhle vlasy přežily tu nejhorší bídu i chlapské tahání při –“

„Oba se uklidněte, a Jacobe, začni kouzlit. Máme práci.“

Ten se na okamžik zarazil, pak se uchechtl a v jeho očích se objevila jiskřička uznání.

„Má drápky. To se mi líbí. Eleanor, ta holka ti toho tvého Alberta buď zničí, nebo ho naučí, co je skutečný život. Pravděpodobně obojí.“

Následující hodiny se staly maratonem, který by porazil i olympionika. Jacob se do své práce obul s vervou šíleného vědce. Jane skončila v mycím boxu, kde ji Jacobova asistentka, která musela přísahat věčnou mlčenlivost, drhla tři hodiny v kuse. Jacob mezitím pracoval na mně. Sledovat celou proměnu bylo osvobozující. Cítila jsem se lehčí a svobodnější.

„Tak, a teď ta horší část,“ prohlásil Jacob, když jsme před ním obě stály v županech. Jane vypadala po koupeli a první dávce regeneračních masek už hodně podobněji, ale pořád v ní zůstávala ta syrovost.

„Musíme tě naučit chodit, Jane,“ oznámil Jacob a podal jí moje lodičky na dvanácticentimetrovém podpatku. „A ty, Eleanor, se musíš naučit… no, prostě se trochu hrbit a tvářit se, že tě život nebaví. Což ti v těch hadrech, co ti Jane přinesla, půjde samo.“

Jane si nazula boty a udělala první krok. Málem si vykloubila kotník a zachytila se o bar s nápoji.

„Ty vole, v tomhle lidi fakt chodí?“

„Mluv jako dáma, miláčku,“ napomenul ji Jacob a opravil jí držení brady. „Představ si, že máš v zadku zapíchnuté paví pero a nechceš, aby vypadlo. Ramena dozadu, hrudník dopředu a tvař se, že ti patří polovina Manhattanu a tu druhou právě plánuješ koupit.“

Sledovala jsem je a popíjela levné pivo, které mi Jane propašovala v tašce jako *„vstupní test do mého světa“*. Chutnalo to hrozně – taková zředěná moč s arašídovým máslem, ale v tu chvíli to byl ten nejlepší drink, jaký jsem kdy měla.

„Jacobe,“ ozvala se Jane. „Mám alergii na krevety. Máme to nějak vymyšlené?“

„Miluju krevety. Já mám alergii na jahody,“ dodala jsem.

Zastavil se s hřebenem v ruce.

„Maličkost, vlastně problém vyřešen. Obě nosíte v kabelce adrenalinové pero, že?“ zdůraznil. „A ty, Eleanor, to máš snazší. Bez peněz se nenajíš,“ zasmál se svému vtipu. „Prostě se budeš muset tvářit, že ti je z některých jídel špatně, protože ve tvém novém světě je hygiena jen doporučení, ne zákon.“

Podívala jsem se na Jane. Teď, s novým střihem a jemným líčením, byla mým dokonalým odrazem. Bylo to až děsivé, ale těšila jsem se. Kdybychom se postavily vedle sebe, nepoznal by nás ani můj otec.

„Zítra se tu ještě sejdeme na poslední trénink a pak si vyměníme klíče, telefony a životy.“

Jane se na mě podívala a v jejím výrazu už nebyl jen posměch, ale i trocha strachu a vzrušení.

„Doufám, že ten tvůj Albert za to stojí, princezno. Protože jestli mě v těch tvejch palácích odhalí, tak mě tvoje gorily pravděpodobně zakopou někde v Central Parku.“

„Neodhalí,“ usmála jsem se a poprvé po dlouhé době jsem cítila, jak mi v žilách koluje skutečný adrenalin. „Protože, Jane, ty jsi teď ta nejlepší partie v New Yorku. A já? Já se půjdu konečně pořádně porvat s životem.“

Kapitola čtvrtá

Virtuální prohlídka pekel

Jane

Bylo až neuvěřitelné, jak moc jsme si byly podobné. Eleanor byla o rok mladší, dvacet let. Smetánku jsem nikdy nesledovala – koho by napadlo hledat dvojnici, že? Ale nebudu lhát, strach jsem měla. A prachy jsem potřebovala.

Jacob mě nechal přespat ve svém salonu na masážním lehátku. Celou noc jsem měla pocit, že se vznáším na obláčku, zatímco Eleanor musela na poslední návštěvu do své residence, kde se jí pravděpodobně zdálo o diamantech nebo o tom, jak se neutopit v mramorové vaně.

K nám se připojila po desáté hodině s tím, že si zablokovala salon na soukromou rozlučku se svobodou a své gorily tak zase ubytovala ve voze podzemních garáží.

„Takže, dámy," zahlásil Jacob hned, zatímco si upravoval hedvábný kapesníček v kapse saka. „Dneska je den ‚D'. Tedy den určený na Detaily. Jestli Jane nepozná v tvém bytě rozdíl mezi bidetem a fontánkou na pití, jsme v háji. A Eleanor, jestli ty si sedneš na Janinu pohovku bez toho, aniž bys předtím zkontrolovala, jestli tam nejsou biologické stopy jejího ex-přítele, můžeš rovnou volat sanitku."

Eleanor vytáhla svůj telefon. Byl to ten nejnovější kousek z titanu, který se v jejích jemných prstech leskl jako svatý grál. „Mám tu nahrané video celé residence. Každý roh, každou zásuvku."

Pak jsem vytáhla svůj telefon já.

Jacob vydal zvuk, který připomínal umírající labuť.

„Proboha, Jane! Co to je? To jsi našla při archeologických vykopávkách? Ten displej vypadá, že přes něj přešlo stádo splašených slonů.“

„Je to starý model a ten pavouk na skle je tam od té doby, co po mně můj ex hodil ovladač od Xboxu a minul,“ pokrčila jsem rameny. „Ale video to zvládlo. Jen to občas trochu zrní, takže to vypadá trochu hororově. No dobře, z hororových devadesátek,“ opravila jsem se.

Pustily jsme si ta videa.

Nejdřív Eleanor. Její dům byl v podstatě muzeum moderního umění, kde se člověk bál i nadechnout, aby neposunul molekulu prachu. Obrovská okna s výhledem na Central Park, kuchyně, ve které se evidentně nikdy nevařilo nic jiného než káva, a ložnice větší než celé patro v Brooklynu.

„Tady je ta skříň,“ ukazovala Eleanor na videu. „Když ji otevřeš, vlevo jsou šaty na den, vpravo na večer. Všechno je seřazené podle barev. Jestli tam najdeš něco, co není vodorovně, je to provokace od pokojské. A tohle,“ kamera zabrala masivní dubové dveře o patro výš, „je tátova pracovna. Tam nechoď. Nikdy. On tam tráví večery pitím drahé whisky a plánováním, jak ovládnout svět, nebo tak něco.“

„Vypadá to tam honosně, i kulisy v Ledovém království byly menší,“ poznamenala jsem. „Kde máš schovaný tajný zásoby čokolády nebo vína?“

Eleanor se smutně usmála. „V tomhle životě nejsou tajnosti, Jane. Všechno je pod dohledem. I ty krevety v lednici jsou tam jen proto, že ví, že je miluju.“

„Tak se dívej na můj revír,“ řekla jsem a pustila svoje video.

Obraz se zatřásl a zrnil. Kamera nejdřív zabrala vchodové dveře, které měly tři zámky a jeden z nich byl přilepený izolepou. Pak se objevila moje kuchyňka. Na lince stála prázdná krabice od pizzy a dřez plný nádobí, které tam pravděpodobně začalo vyvíjet vlastní civilizaci.

„Tohle je obývák,“ komentovala jsem. „Ta skvrna na koberci je od červeného vína, když jsme se s ex hádali o to, kdo má vynést koš. A v téhle zásuvce pod televizí,“ kamera zabrala mírně pootevřený šuplík, „mám zavařeniny. Hlavně jahody, na ty mi nesahej. Je to moje jediná radost, tak mi je tam, Eleanor, nechej. Běda, jestli se ti po nich začnou sbíhat sliny.“

Jacob si musel sednout a začal se ovívat rukou.

„To je… fascinující. Je to skoro National Geographic, ale o lidech, co ztratili veškerý vkus. Eleanor, ty tam fakt chceš jít? Vždyť tam hrozí tyfus, tetanus a pravděpodobně i špatná karma!“

„Chci tam jít víc než kamkoli jinam," oznámila a oči jí svítily. „Chci si sednout na ten skvrnitý koberec a jíst ty švestky přímo ze sklenice. Chci slyšet sousedy, jak na sebe křičí, a ne jen ticho prořezávané klimatizací."

„A já chci tvoje saténové povlečení," dodala jsem a uchechtla se. „A taky chloubu New Yorku, pana Huntingtona. I když je to suchar, ve videu mě zaujala jeho obrovská postel, na které bych si fakt moc ráda zařádila," nezapomněla jsem se zmínit i o kvalitách budoucího manžela.

Eleanor mě vzala za ruku.

„Zítra ráno v sedm. Před mým domem. Já vyjdu v tvých hadrech za uklízečku, co končí směnu, a ty vejdeš hlavním vchodem jako budoucí paní Huntingtonová. Pamatuj si: mluv málo, tvař se kysele a kdyby se tě Albert pokusil políbit, prostě řekni, že máš migrénu. U mě je to standardní diagnóza."

„A ty," podívala jsem se na ni vážně, „kdyby se objevil Tyler a chtěl sex, prostě ho kopni do koulí. To je u nás zase standardní pozdrav."

Jacob nás obě objal a poprvé za celou dobu vypadal skoro dojatě. „Dámy, tohle je ten největší hřích, jaký jsem kdy pomáhal spáchat. A věřte mi, že jsem jich viděl hodně. Jděte do toho. A Jane? Jestli mu ten zadek fakt poplácáš, tak mi to musíš hned nahlásit. Chci vědět, jestli ten aristokratický led aspoň trochu roztaje."

Eleanor

„Poslední otázka," zastavila se Jane těsně před výměnou.

„Ano?"

„Svatba je za měsíc. Co ten Albert? Vážně ho nemiluješ?"

„Je mi ukradený, Jane," odpověděla jsem jí popravdě a upravila smítko na šatech od Cesare Attolini. „A nikdy ho nebudu milovat."

„Takže kdybychom se třeba políbili?" zeptala se s patřičnou opatrností.

Je roztomilá.

„Klidně se s ním i vyspi. Po svatbě ale bude mít ze mě frigidku. A už běž. Užij si na čtyři týdny luxus po svém. Kdyby něco, máš telefon nebo Jacoba."

Kapitola pátá

Snídaně v porcelánovém pekle

Jane

Vstoupit do lobby Eleanořina domu bylo jako pokusit se proniknout do Pentagonu, jen s tím rozdílem, že stráže měly saka od Armaniho a voněly lépe než celý můj život.

Komorník se mi hluboce uklonil. Málem jsem mu odpověděla *„čau, brácho“,* ale včas jsem si vzpomněla na Jacobovo paví pero v zadku, takže jsem jen neznatelně kývla bradou a šla rovnou ke schodišti, kde jsem si dle pokynů přivolala výtah.

Ta budova není tak vysoká, tak proč nechodí prostě pěšky?

Zmáčkla jsem čtvrté tlačítko z pěti a nechala se unést do nového života.

Když se mi otevřely dveře přímo v jejím penthousu, málem mi vypadly oči z důlků. Video od Eleanor byla slabá demoverze. Ten palác byl tak velký, že by se v něm dalo pořádat mistrovství v hokeji a ještě by zbylo místo na tribuny.

Prošla jsem si jen tři místnosti a na chvíli se zasnila. *Vážně se to děje?* Posadila jsem se do toho nejpohodlnějšího křesla a na pár minut usnula.

Probrala jsem se asi po hodince a vydala se rovnou směrem ke koupelně, jak jsem byla poučená. Prostě zkontrolovat make-up i účes. Obojí by přežilo i třetí světovou, jak kvalitně mě připravili v salonu u Jacoba.

„Dobré ráno, slečno Eleanor,“ ozvalo se mi za zády.

Nadskočila jsem metr vysoko a málem jsem ty drahé lodičky prokopla skrz mramor. Stála tam starší žena v dokonale nažehlené uniformě. Ztuhla jsem.

Sakra, kdo to je? Je to teta nebo ta hnusná učitelka etikety, o které mluvila?

„Ehm... dobré... ráno," vykoktala jsem a snažila se trefit ten správný tón *„znuděné aristokratky"*. „Vy jste..."

Žena lehce nadzdvihla obočí.

„Martha, slečno. Vaše hospodyně už deset let. Cítíte se dnes v pořádku? Vypadáte trochu... dezorientovaně."

„Jo, jasně! Teda... ano, Martho. Jen jsem měla v noci divoký sny o tom, že jsem uklízečka v nákupáku. Horor, fakt tohle nikdy nechci zažít," zasmála jsem se nervózně, ale Marthě nezacukaly ani koutky.

„Už na vás čekají," vyzvala mě a doprovodila do jídelny o patro níž, kde byl stůl prostřený asi tak pro padesát lidí, i když tam stály jen dvě židle.

Na talíři přede mnou přistála miska s něčím, co vypadalo naprosto dokonale, prostě umělecké dílo, ale byly to jen ovesné vločky s lístky zlata. Vedle nich... miska nejkrásnějšího ovoce, jaké jsem kdy viděla. A pak hromada jídla, které jsem neuměla ani pojmenovat.

Moje ústa se okamžitě zaplavila slinami. *Jahody!* Natáhla jsem ruku, že si jednu hodím do pusy, když mi v hlavě blikla červená kontrolka.

Sakra, Eleanor na ně má alergii!

„Vlastně, Martho," stáhla jsem ruku s efektem, že mě ta jahoda málem kousla, „dneska nemám náladu, stačí mi vločky. Dej zbytek... já nevím, třeba kočce. Nebo všechno spláchni. Prostě to odnes pryč, než dostanu... hysterický záchvat."

Martha na mě zírala, jako bych právě navrhla, že podpálíme dům.

„Ale slečno, tohle je tradiční snídaně."

„Časy se mění, Martho."

Než stihla Martha zareagovat, dveře do jídelny se rozletěly a dovnitř vplula žena, co působila v nastrojeném kostýmku od Chanelu jak z jiné planety. Beatrice Vanderwoodová, Eleanořina matka.

„Eleanor! Tvé držení těla je dnes ráno naprosto příšerné. Sedíš tam hůř než neandrtálec," prohlásila místo pozdravu.

„Ahoj... mami," zkusila jsem opatrně pozdravit.

Beatrice se zastavila a zúžila oči. „Mami? Od kdy mi říkáš mami? Doufám, že ta tvá rebelie s tím kadeřníkem nezanechala trvalé následky na tvém mozku. Mimochodem, ten tvůj účes... je to... jiné. Méně submisivní. Albert z toho nebude nadšený."

„Albert mi může vlézt na...“ zasekla jsem se, když jsem viděla Beatricin výraz. „Chci říct, Albert si zvykne. Je to jen pár chlupů, ne?“

Beatrice si povzdychla a usedla do čela stolu. „Tvé způsoby jsou čím dál horší, ale to vyřešíme po svatbě. Což mi připomíná – doufám, že jsi připravená. Máme přesně tři týdny do obřadu. Jen tři týdny, Eleanor! Vanderwood-Huntington fúze se nesmí opozdit ani o minutu.“

Zaskočilo mi sousto vloček se zlatem, co jsem si nabrala, abych umlčela jazyk.

Tří týdny?!

Ta bohatá káča mi řekla *„za měsíc“*! Tři týdny jsou v podstatě zítra, když uvážím, že musím předstírat, že vím, co je to *„fúze“* a jak se nepozvracet z Alberta.

„Dnes dorazí Albert,“ pokračovala Beatrice, aniž by věděla, že mi právě oznámila rozsudek smrti. „Bude tu každou chvíli, chce s tebou probrat detaily svatební cesty. Doufám, že se stihneš převléknout do něčeho, co nevypadá... no, prostě se převlékneš do něčeho vhodného.“

V ten moment se z chodby ozval hluboký, autoritativní hlas. „Martho? Je Eleanor v jídelně?“

Moje srdce udělalo salto vzad.

Albert?

Ten hlas zněl nebezpečně sexy.

Najednou mi ale došlo, že nejsem připravená. Nejsem Jane, co drhne záchody, jsem Jane, co sedí v pasti a má na sobě šaty, které stojí víc než život uklízečky.

„Už je tady,“ sykla Beatrice. „Narovnej se!“

Ovládla mě panika. Vyskočila jsem od stolu.

„Já... já si musím odskočit! Zapomněla jsem si... přepudrovat nos! Nebo mozek. Hned jsem zpátky!“

„Eleanor! Kam jdeš?“ křičela za mnou, ale já už pádila chodbou.

Slyšela jsem Albertovy kroky na mramoru. Blížil se. Viděla jsem jen pootevřené dveře vedle kuchyně. Skočila jsem dovnitř a přibouchla za sebou. Byla to malá, tmavá místnost plná čistých prostěradel a čistících prostředků.

Místnost pro služky?

Opřela jsem se o dveře a zhluboka dýchala. Vonělo to tu po aviváži a mýdle. Bylo to jediné místo v tomhle paláci, kde jsem se cítila aspoň trochu bezpečně.

„Martho?“ ozval se Albert hned za dveřmi. Byl tak blízko, že jsem cítila vibrace jeho hlasu v dřevě dveří. „Viděl jsem Eleanor utíkat chodbou. Stalo se něco?“

„Slečna je dnes poněkud... roztržitá, pane Huntingtone,“ odpověděla Martha klidně.

Stála jsem tam, přitisknutá k polici s ručníky, srdce mi bušilo až v krku a v hlavě mi zněla jediná myšlenka: *Ty vole, Jane, do čeho ses to namočila? Ten chlap zní, jako by mě mohl sníst k snídani místo těch vloček se zlatem.*

Jenže pak se klika u dveří začala pomalu otáčet.

Kapitola šestá

Krevety, prach a hřích

Eleanor

Vstoupila jsem do světa, který nebyl přepychový, a svobodu jsem měla na dosah ruky. Žádní bodyguardi za dveřmi, žádný otec kontrolující můj tep nebo matka, co žila svatbou. Jen já a proleželá matrace, která mě nutila vstát a konečně něco zažít.

Vyběhla jsem ven v těch jejích odrbaných džínách. Brooklyn na mě křičel, plival a voněl po všem možném, jen ne po penězích. Došla jsem na tržnici, kde atmosféra vibrovala hlukem a chaosem.

A pak jsem je uviděla. Krevety. *Miluju krevety!*

Ve světě Jane byly sice zakázané, ale tady jsem neměla za zády nikoho, kdo by mě hlídal. Koupila jsem si papírový kornout plný smažených, pálivých potvor a sedla si na rezavou lavičku za stánkem s ovocem. Cpala jsem se jimi, pálily mě rty a tuk mi stékal po bradě. Bylo to hříšně dobré.

„To si ze mě děláš prdel, Jane?“

Ten hlas byl doslova ránou bičem. Prudce jsem vzhlédla. Přede mnou stál chlap, který vypadal dost naštvaně. Měl na sobě špinavou mikinu, strniště, co volalo po holicím strojku, a oči, které mě propalovaly skrz naskrz.

Tyler? Není to ten ex-přítel, co ji před rokem načapal s jiným, jak mi Jane vyprávěla?

„Ty ses fakt rozhodla pro sebevraždu přímo na ulici?“ udělal krok ke mně a v očích mu bleskl zmatek smíchaný se vztekem. „Vždyť po krevetách otečeš dřív, než stihneš říct *„pomoc“*. Chceš mi tím něco naznačit? Že je ti tvůj posranej život tak moc u prdele, že se radši udusíš na ulici?“

Ztuhla jsem.

Sakra, tohle je průser.

„Dneska je mi... výjimečně dobře, Tylere,“ zkusila jsem to jméno vyslovit s ledovým klidem, i když mi srdce bušilo až v krku. „Možná jsem se vyléčila. Zázrakem.“

Tyler udělal bleskový pohyb. Než jsem stihla mrknout, popadl mě za zápěstí a přitlačil mě k cihlové zdi za lavičkou. Papírový kornout mi vypadl z ruky a krevety se rozkutálely po špinavé zemi. Byl u mě tak blízko, že jsem cítila jeho horký dech a pach cigaret. Nebylo to nepříjemné, ale bylo to… děsivě živočišné.

„Léky na alergii se nekupujou na trhu, ty krávo,“ zavrčel a jeho tělo mě drtilo proti té studené zdi. „Co se to s tebou děje? Rok tě nevidím, vyhýbáš se mi, a teď tu sedíš, voníš po drahých květinách a tváříš se, že jsi nesmrtelná? Pořád mi dlužíš vysvětlení za toho chlapa, co odcházel od nás z bytu, pamatuješ?“

Jeho drsná a mozolnatá ruka mě nepustila. Naopak, sevřel mě pevněji a já jsem cítila, jak mi do tváří stoupá horko. V mém světě se mě muži dotýkali v rukavičkách, Albert mě sotva políbil na tvář. Tyler byl spíš neřízená střela. Smrděl potem a deštěm, ale v jeho blízkosti jsem se cítila víc naživu než za posledních deset let.

„Možná jsem prostě... dospěla,“ zašeptala jsem nejistě. „A možná už mě nebaví odpovídat na tvé otázky. Pusť mě.“

Místo aby mě poslechl, přitiskl se ještě víc. Cítila jsem jeho tvrdost proti své pánvi a v podbřišku se mi nepříjemně, ale intenzivně rozlévala vlna horka.

Zadíval se na mě s takovou intenzitou, že se mi podlomila kolena. Zapomněla jsem dýchat a vnímala jen… JEHO.

„Máš v sobě něco jinýho,“ zamumlal a jeho oči sjely k mým rtům, které byly ještě mastné od chilli. „Jsi drzejší. A tvoje kůže... je nějaká moc jemná na to, že drhneš záchody.“

Sklonil se a jeho nos se otřel o můj krk. Prudce jsem vydechla. Byl to střet dvou světů, který bolel, ale zároveň mě nutil chtít víc. Tyler byl nebezpečí, kterému jsem nerozuměla, ale Jane ho musela milovat s šílenou intenzitou, jestli tohle byla jejich běžná dynamika.

„Jdi domů, Tylere,“ vyhrkla jsem a konečně se mi podařilo ho odstrčit, i když tepová frekvence mi naskočila do horské dráhy. „A příště mi nenič oběd. Krevety byly drahé.“

Tyler tam zůstal stát, ruce si zasunul do kapes džínů, a sledoval mě, jak odcházím.

„Ještě jsme neskončili, Jane! Ta tvoje alergie tě jednou zabije... a jestli ne ta, tak já, pokud mi neřekneš, co se s tebou, kurva, stalo…“

Utíkala jsem pryč, srdce mi bušilo o žebra a v ústech jsem pořád cítila chuť chilli a adrenalinu. Albert byl možná můj snoubenec, ale Tyler patřil do jiné ligy. Přečetl mě jako otevřenou knihu, aniž by znal jediné slovo. A co bylo nejhorší – v tom jeho drsném sevření jsem poprvé pocítila, co je to skutečná vášeň.

Kapitola sedmá

Horká linka mezi světy

Jane

Zalezlá mezi stohy vyžehlených prostěradel, která voněla po levanduli z Provence, jsem se třásla. Venku na chodbě se ozývaly Albertovy kroky – těžké, sebejisté, prostě aristokratické. Každé klapnutí jeho bot o mramor mi znělo v hlavě spolu s odpočítáváním k popravě.

Vytáhla jsem ten Eleanořin titanový zázrak a s rukama, co se mi klepaly tak, že jsem málem vytočila tísňovou linku, jsem klikla na FaceTime.

„Zvedni to, ty bohatá káčo, hned to zvedni," šeptala jsem do tmy komory.

Obrazovka problikla a objevila se Eleanor. Seděla v mém „obýváku" na té proležené pohovce, vlasy měla rozcuchané, na tváři šmouhu a vypadala… šťastně? Bože, ta holka byla fakt masochistka.

„Jane! Jsem ti neskonale vděčná –"

„Drž hubu a poslouchej!" přerušila jsem ji syknutím, zatímco jsem jedním okem sledovala kliku u dveří. „Tvoje matka mi právě oznámila, že svatba je za tři týdny! Tři týdny, Eleanor! Ne za měsíc! Proč jsi mi to sakra neřekla?"

Eleanor v telefonu zamrkala.

„Cože? To není možné, otec říkal… aha. On to asi zase urychlil. Vanderwood-Huntington fúze nesmí čekat. Je mi to líto, Jane, já jsem to fakt netušila."

Lže? Nebo je to pravda?

„Lítost mi nepomůže. Co mám dělat, až budu stát před oltářem s chlapem, co vypadá, že mě chce jen zařadit do účetnictví? Mimochodem, ten tvůj Albert je právě někde za dveřmi a hledá mě. A tvoje matka? To je

madam Cruella od Amo Jones. Je to první člověk, před kterým si dám do pusy radši krevetu než vymýšlet protiargumenty, co neexistují.“

Eleanor se uchechtla.

„Dobrá trefa. Poslouchej, Jane… potkala jsem Tylera.“

Ztuhla jsem.

„Cože? Ten parchant tě otravoval? Doufám, že jsi ho kopla do koulí, jak jsme se domluvily.“

„Vlastně… ne tak docela,“ Eleanor se ztišila a v jejím výrazu se objevilo něco, co se mi vůbec nelíbilo. Takový ten zvláštní, zasněný lesk. „Přitlačil mě ke zdi. Chce vysvětlení. A je… hodně intenzivní, Jane. Jsi si jistá, že je to jen *„otravný ex“*?“

„Je to toxickej idiot, Eleanor! Rok ho ignoruju a on se mě pořád snaží stáhnout zpátky do toho svýho bahna. Vyhni se mu obloukem, jasný? Jestli se k tobě zase přiblíží, zavolej policii. Nebo mu prostě řekni, že máš syfilis, to ho spolehlivě odežene.“

Eleanor se kousla do rtu.

„Jen jsem se chtěla ujistit, že k němu už nic necítíš. Nechci ti ničit… vztahy.“

„Vztahy? Mezi mnou a Tylerem je asi tolik vztahu jako mezi mnou a tvým bidetem – oba mě jenom serou. Takže si s ním klidně dělej, co chceš, klidně ho pro mě za mě přejeď tankem, ale hlavně mě nenech se vdát za Alberta!“

V tu chvíli se klika u dveří komory pohnula.

„Sakra, musím končit, je tady!“ vyhrkla jsem a típla jsem hovor dřív, než Eleanor stihla odpovědět.

Zasunula jsem telefon do kapsy šatů a přitiskla se k polici s ručníky. Dveře se pomalu otevřely a do místnosti vniklo světlo z chodby. Nejdřív jsem uviděla dokonale vyleštěné boty, pak tmavě modré kalhoty s pukem a nakonec… *Alberta.*

Vypadal přesně jako na fotkách, jenže realita byla mnohem horší. Byl vysoký, ramena měl široká tak, že v těch dveřích skoro nebylo místo pro vzduch, a jeho tvář… bože, ta tvář. Měl ostré rysy, strniště, které mu dodávalo na dravosti, a oči barvy bouřkového mraku. Nedíval se na mě jako na křehkou květinku.

Možná i věděl, že se v téhle komoře schovávalo něco víc než jen čisté povlečení.

„Eleanor,“ vyslovil její jméno nahlas a ten zvuk byl hluboký, sametový a vibroval mi až v žaludku. „Co tady děláš? Schováváš se před matkou nebo přede mnou?“

Udělal krok do místnosti a zavřel za sebou dveře. Byli jsme tam sami, v prostoru dva krát dva metry.

„Já… jen jsem hledala… specifický typ ubrusu,“ vykoktala jsem a snažila se neupustit čelist na zem. „Moje matka je na ubrusy hrozně háklivá, víš? Jeden špatnej šev a je z toho diplomatický incident.“

Albert se mírně usmál, ale v tom úsměvu nebylo nic laskavého. Byl to úsměv dravce, který právě zahnal kořist do kouta. „Ubrusy, říkáš? Zvláštní. Martha mi tvrdila, že jsi utíkala, jako by ti za patami hořelo.“

Položil ruku na polici hned vedle mé hlavy a naklonil se ke mně. Cítila jsem z něj teplo a nebezpečí. „Něco je s tebou jinak, Eleanor. Ten účes… a ten způsob, jakým se na mě díváš. Člověk by řekl, že ses do mě právě zamilovala.“

„Možná jsem se jen… lépe vyspala,“ zkusila jsem a srdce mi bušilo tak hlasitě, že ho musel slyšet.

Albert zúžil oči a jeho pohled sklouzl k mým rtům.

„Možná. Nebo jsi konečně pochopila, že tři týdny je velmi krátká doba na to, abychom zůstali jen u formálních zdvořilostí.“

Jeho druhá ruka se zvedla a prsty mi jemně, ale majetnicky přejel po čelisti. „Měli bychom se připojit k banketu, Eleanor. Matka čeká. A věz, že tohle schovávání ti nepomůže. Najdu si tě v každém koutě tohohle domu.“

Zůstala jsem tam stát, lapala po dechu a v hlavě mi znělo jediné: *Jane, ty krávo, Eleanor ti lhala. Albert není suchar. Albert je sakra sexy predátor a já mám co dělat, abych mu nepodlehla.*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Princezna Popelkou*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.